föita, ega koer ärgand üles. Warblane löppes silmapilk laulmast, karjus: „Mees söida körwale, muidu saame teine teisega kimpu, ja mina teen sind waeseks!“ Woorimees hirwitas, pilkas: „Kuula imed, ta meest, ta ähwardamist!“ plakfutas piitsaga ja söitis koera wangkreratastega surnuks. Warblane hüüdis: „no no mees, oled minu wenna krantsi tapnud, seda pead sa oma wangkre ja hoostega maksma!“ Woorimees naeris: „Taga paremine!“ söitis edasi, jäi ise tukkuma. Warblane lipsti esimese waadi prundi kallale, nokkis ja tömbas, wiimaks prunt wäljas, wiin jooseb sorinal wangkrist maha. Mees kuuleb sorinat, läheb waatama, waat warsi tühi, sai aga weel mönda lonksu rüübata, ohkas: „Oh ma waene mees!“ Warblane wastu: „Ega sa weel waene kül!“ lendas hobuse pähä, nokkis mölemad silmad peast. Mees rutu kirwe wööst wälia, tahab warblast tappa, silmad wiinast kirjud, lööb karplauht hobuse pähä, hobune warsi otsas. Mees jälle: „Oh ma waene mees!“ „Ega sina



weel waene kül,“ kostab warblane, läheb teise waadi kallale ja senni kui woorimees nukra meelega ühe hobusega edasi söidab, tömbab tasahilukeste teise prundi wälja, wiin puhas pahasse.

Mees ohkab: „woi, woi, mina waene!“ Warblane wastab: „Ega sa weel waene kül,“ warsi teise hobuse pähä, nokib silmad peast ära; mees wötab jälle kirwe käte, tahab tulist wiha täis warblase surnuks lüa, oskab jälle hobuse pead, hobune surnud, warblane lendab taewa poole. Mees nagu meeletu, kitkub peutäidena hiuksid peast wälja, ulub: „Oh mind waest, oh seda önnetust!“ warblane wastu: „Oot', oot', aga nüüd ma lähen sind kodu waeseks tegema,“ ja lendas ära.

Mees jättis wangkre hobuse raipega maantee peale seisma, ja hakkas wiha ja walluga koju poole kõndima. Kodu rääkis naesterahwale oma wiletsust, juba naene hakkab kaebama hirmus hulk lindu aidas olla ja kõik wiljawarandust ärasüa. Läksid mölemad aita, seal oli lindu tuhande kaupa, warblane